

TRIJENALE HRVATSKOGA KIPARSTVA

13.

**TRIJENALE
HRVATSKOGA
KIPARSTVA**

HRVATSKA AKADEMIJA
ZNANOSTI I UMJETNOSTI
GLIPTOTEKA

13. trijenale hrvatskoga kiparstva

Gliptoteka HAZU, Medvedgradska 2

rujan/studen 2018.

www.gliptoteka.hazu.hr

gliptoteka@hazu.hr

thk@hazu.hr

tel. 003851 4686050

Organizacijski odbor

AKADEMIK ĐURO SEDER

voditelj Gliptoteke HAZU – predsjednik

AKADEMIK ZLATKO KESER

predstavnik Razreda za likovne umjetnosti HAZU

VESNA MAŽURAN SUBOTIĆ

upraviteljica Gliptoteke HAZU – zamjenica predsjednika

LAURA TOPOLOVŠEK

Gradski ured za kulturu grada Zagreba

EVA BRUNOVIĆ

Ministarstvo kulture Republike Hrvatske

MARINA BAUER

Sculpture network

LIDA ROJE DEPOLO

muzejska savjetnica Gliptoteke HAZU

ANTE RAŠIĆ

redoviti profesor ALU Zagreb

MAGDALENA GETALDIĆ

kustosica Gliptoteke HAZU

FILIP TURKOVIĆ – KRNJAK

kustos Gliptoteke HAZU

Tajnik 13. trijenala hrvatskoga kiparstva

FILIP TURKOVIĆ – KRNJAK

Ocjenjivački sud

IZV. PROF. NEVEN BILIĆ

RED. PROF. KAŽIMIR HRASTE

predsjednik Ocjenjivačkog suda

IZV. PROF. SINIŠA MAJKUS

DR. SC. IVANA MANCE

LIDA ROJE DEPOLO

muzejska savjetnica

RED. PROF. DR. SC. IVE ŠIMAT BANOV

IZV. PROF. VLASTA ŽANIĆ

Nagrade:

VELIKA NAGRADA TRIJENALA

TRI JEDNAKOVRIJEDNE NAGRADE TRIJENALA

NAGRADA HRVATSKOG POVJERENSTVA AICA

NAGRADA GORANSKE KIPARSKE RADIONICE LOKVE

Financijska potpora

Ministarstvo kulture Republike Hrvatske

Gradski ured za kulturu grada Zagreba

Sadržaj

Topologija nespecifičnog pojavljivanja	8
IVANA MANCE	
AUTORI	20
Neven Bilić: Instant inventar	130
PREDRAG PAVIĆ	

Topologija nespecifičnog pojavljivanja

Velik odaziv na natječaj za *XIII. trijenale hrvatskog kiparstva*, manifestaciju koja je ove godine navršila trideset i šest godina, svakako je glavno jamstvo da će jedna „revijalna“ izložba ispuniti svoju temeljnu funkciju – da donese relevantan presjek kroz trogodišnju umjetničku produkciju koja se još uvijek odaziva na medijsku interpelaciju kiparstva. Složimo li se, naime, oko teze da se suvremena umjetnost odvija u estetskom sustavu koji se paušalno određuje kao *postmedijski*, tako velik i raznovrstan odaziv moguće je protumačiti samo na dva, međusobno isključujuća načina. Prvi bi upućivao na to da je medij jednostavno prestao biti spoznajno relevantna, heuristička kategorija te da se umjetnost legitimira diskursima koji se zasnivaju na drugom kategorijalnom aparatu – primjerice na kompleksu teorija i pripadnih disciplina koje nude objašnjenja polazeći od pojma *slike* kao semiološkog objekta, čija se značenja i upotrebe istražuju relativno neovisno o materijalnim i formalnim danostima same proizvodnje, odnosno neovisno o određenoj *téchne* i *poiesis*. Drugo bi objašnjenje pak upućivalo na suprotni zaključak – da medij naime još uvijek predstavlja relevantan ulog u razumijevanju umjetnosti te da ga je i u postmedijskom kontekstu još uvijek potrebno promišljati kao kategoriju nužnu za poimanje svekolike umjetničke prakse, koja upravo kao intermedijalna, plurimedijalna i transmedijalna ostvaruje svoja diferencijalno specifična značenja. Velik i raznovrstan raspon umjetničkih radova prijavljenih na natječaj u prvom bi slučaju značio da se odrednica kiparstva više ne shvaća kao obvezujuća; u drugome pak da se umjetnička praksa na nju na ovaj ili onaj način pokušava nadovezati tražeći nove puteve za invenciju medija.

Na pitanje što bi pak medijska invencija u postmedijskom dobu umjetnosti mogla značiti teorija umjetnosti i srodne znanosti već su odavno pokušale dati odgovor. Na ovome mjestu, kao stanoviti pledoaje za manifestaciju kojoj je medijska odrednica još uvijek ključna, u osnovnim ih se crtama možemo prisjetiti. Teorija je tako suglasna da postmedijski uvjeti umjetničke produkcije prije svega podrazumijevaju slom koncepta medijske specifičnosti umjetničkog djela – ideje da je umjetničko djelo ontološki određeno svojim medijem, shvaćenim, dakako, kao njegova materijalna, tvarna podloga, točnije – konvencijama koje su za taj medij specifične i preuzimanjem kojih djelo ostvaruje svoje medijsko posla-

nje. Premda je navedeni koncept oduvijek bilo daleko lakše dokazivati u slikarstvu negoli u kiparstvu, taj je diskurs budno nadzirao granice koje su pojedine umjetničke medije držale odvojenim jedne od drugih. Val poststrukturalističkih teorija koje nastupaju krajem šezdesetih godina srušit će te visokomodernističke zasade. Rosalind Krauss, seriozna interpretatorica dekonstrukcijskih postupaka Jacquesa Derride u teoriji umjetnosti, pokazat će da je diskurs medijske specifičnosti bio tek jezična varka; da poetičke konvencije, vizualni jezici, ne proizlaze iz medija nego obratno – konvencije uspostavljaju medij kao svoje fiktivno počelo, svoju legitimacijsku osnovu, dok su same potpuno arbitrarne. Isto vrijedi i za granice između pojedinačnih umjetničkih medija – pretpostavka da bi pojedinačni umjetnički medij mogao funkcionirati kao samoidentičan, odnosno da bi bio neovisan o onome što isključuje kao vlastito drugo i sebi izvanjsko, na toj liniji teorijskog promišljanja jednostavno nije održiv. Postmedijsko stanje umjetnosti dakle ne podrazumijeva da pojedinačni umjetnički mediji više naprosto ne postoje već da umjetnost nastaje i funkcionira kao medijski nespecifična, stvarajući svoje jezike i simboličke aparate mimo imperativa medijske autentičnosti.

Pa ipak, je li kriza medijske autentičnosti umjetničkog djela potpuno dokinula estetsku kategoriju medija? U teoriji umjetnosti postoji tendencija da se medij i u postmedijskom umjetničkom kontekstu zadrži kao operativan, objasnidbeni pojam. Od kraja devedesetih godina spomenuta autorica objavila je tako niz tekstova u kojima brani tezu da ono što se zbiva u inter-, trans- i multimedijским modalitetima suvremene umjetnosti nije drugo doli stanovita re-invecija medija u uvjetima gdje umjetnost više nije medijski već samo „diferencijalno“ specifična. To, ukratko, znači sljedeće: ako je naime nepobitno da umjetnički medij nije objektivna, materijalna osnova djela već efekt određena označiteljskog režima, kategorija *medijalnosti* umjetničko djelo ne izdvaja iz svekolika znakovnog univerzuma već je, naprotiv, u njega uranja. Medijsko značenje djela konstrukt je kao i svi drugi značenjski aspekti djela – u situaciji gdje se umjetnost stvara slobodno posežući za raznovrsnim tehnikama i sredstvima, znakovnim sustavima i kodovima, medij može biti tek relativna estetska veličina koja proizlazi iz složenih značenjskih mehanizama, protokola i konvencija, kako onih imanentnih samom umjetničkom iskazu, tako i onih eksternih, kontekstualno uvjetovanih. Ako su medij i poruka umjetničkog djela dakle u nespecifičnom, diferencijalnom odnosu, umjetničke medije „općenito“ moguće je promatrati tek kao vrlo labave označiteljske sustave koji se

epizodno i fragmentarno aktualiziraju u umjetničkim praksama, kojima je postupanje s medijem tek jedna od znakovnih igara, čak i kada se nàdaju kao posve tradicionalna skulptura ili slika. Kao takav, umjetnički medij (koji god) više nema totalitarnu moć nad ukupnim značenjem umjetničkog djela, no u toj semiozi ipak sudjeluje kao bitan diferencijalni moment koji umjetničku poruku razlikuje od drugih simboličkih sustava – ako tu vrstu distinkcije još smatramo potrebnim zadržati.

Postavimo li dakle očekivano pitanje o statusu kiparstva danas, možemo privremeno konstatirati da je posrijedi vrlo labav označiteljski sustav u kojem već odavno nije moguće prepoznati strog likovni jezik koji bi ga jasno delimitirao prema ostalim medijima. Takvo stanje nije posljedica imanentnog razvoja kiparstva, pa čak ni diversifikacije umjetničkih medija, nego kraja diskursa koji je vjerovao u ideju o medijskoj autonomiji. Kako smo mi ipak u situaciji da umjetnost koja pristiže na *Trijenale* postavljamo u relaciju prema naslovnoj medijskoj odrednici, predlažem da o kiparstvu pokušamo razmišljati služeći se poučcima dekonstrukcije, to jest kao o stanovitu medijskom *pismu*, a ne jezičnom sustavu – neklasificiranoj zbirci tragova koji, upravo zato jer nisu sebi identični, jer su puka odsutnost svojih minulih medijskih značenja, imaju svojstva rekurzivnosti i ponovljivosti, odnosno potencijal da se pojavljuju *drugdje* – na drugim mjestima, u drugim vremenima, u drugim narativima i konceptima – iscrtavajući jednu topologiju nespecifičnog pojavljivanja u postmedijskim okolnostima umjetničke proizvodnje.

U drugom dijelu teksta preostaje nam dakle skicirati jednu takvu topologiju nespecifičnog pojavljivanja kiparskog medija u kontekstu radova predstavljenih na ovogodišnjem *Trijenalu*. Kategorije kojima ćemo se pritom poslužiti valja shvatiti priručno – u postmedijskim okolnostima umjetničke proizvodnje uvijek su moguća i drugačija rješenja, no, kako bismo slijedili tragove kiparskog medija unutar doista raznovrsna materijala, neka nam bude dozvoljena određena grubost uopćavanja. Prvu skupinu predstavljaju radovi koji više ili manje *nalikuju* na skulpture – bez obzira na vlastitu stilsku opredijeljenost (apstraktno ili figurativno, konstruktivno ili organsko, realno ili nadrealno itd.), bez obzira na materijal kojim se koriste, ti radovi pojavljuju se kao singularni ili kompozitni objekti koji metaforički ili alegorijski posreduju svoje značenje – razumijevanje njihove poruke nije kontekstualno uvjetovano (tj. likovni znak briše tragove svoje kontekstualne uvjetovanosti) te se poruka nàdaje neposredno prisutnom, neotuđivom dimenzijom oblika, koja bez zaostatka apsorpira sva

partikularna svojstva predmetnog označitelja. U ovom registru mogu se promatrati radovi koji se koriste apstraktnim likovnim jezikom, poigravajući se, dakako, klasičnim kiparskim konvencijama (statičnost, tektonika, cjelovitost, trodimenzionalnost). Takvi su primjerice vizualno „smekšani“ kubusi, kocke i paralelopipedi Alema Korkuta, kubusi na kotačićima Gorana Štimca, drveni fragmenti koji oponašaju arhitektonske profilacije Miroslava Sabolića, dehijerarhizacije kipa i postamenta Ivana Fijolića, preklopni reljefi Vitolda Košira, geometrijske premetaljke Branka Lepena, ekvilibrističke kompozicije Kažimira Hraste, oprostoreni crteži Natalije Škalić i Marka Človeka, kao i radovi drugih autora starije i mlađe generacije (Dražen Togrlić, Bojana Švertasek, Zlatko Čular, Bianka Garčević, Ivan Botički, Marijana Pende i drugi). Nadalje, u istom registru promatrat ćemo i radove figurativnog karaktera – od onih kod kojih se takva asocijacija tek naslućuje do onih koji razvijaju prepoznatljiv figurativni imaginarij. Bez obzira na to što se stilski drastično razlikuju, odlikuje ih metaforička funkcionalnost oblika, odnosno slobodno raspolaganje prikazivačkim potencijalom likovne forme. U ovom vidokrugu mjesto nalazi i fantazmagorična figuracija poput Junakovićeve živopisna himeričnog svijeta, i maritimna fantazija Gorana Cirkvenog, i srodna nagnuća mlađih autora (Nikola Vrljić, Noa Geras, Dino Bićanić), kao i figuracija neorealističkog ili pop-artističkog kôda te naglašene društveno-kritičke nastrojenosti: travestijski figurativni ansambli Marina Marinića, parodije javnih spomenika Tihomira Matijevića, basnolika fauna Denisa Kraškovića, bizarni fetišistički objekti Marine Stoponje, simboli hipertrofirane pretilosti Jelene Azinović, SF-kacige Velibora Mačukatina, „isprintani“ pištolji Lea Vukelića. Manji broj autora podržava pak namjerno nedorečenu, evokativnu figurativnost – primjerice, tu su već prepoznatljivi, ispod pozlate „zarobljeni“ simbolički oblici Kuzme Kovačića, kao i neka figurativno sugestivna rješenja u radovima mlađe generacije umjetnika (Rino Banko, Borna Demel). U registru metaforičkih, odnosno alegorijskih objekata može se promatrati i veći dio *ready made* kompozicija – bez obzira na različite narativne zaplete koje nude, ti su radovi jasno čitljivi na temelju svoje predmetne pojavnosti: poetski asemblaži Mome Goluba, alegorijske kompozicije Matka Mijića, humorne dosjetke Hane Lukas Midžić, groteske Zdravka Milića i još neka ostvarenja drugih autora (i.j.piNO, Ivan Midžić, Nenad Roban i drugi). Bez obzira na doista velik stilski raspon, za sva djela u ovom registru moguće je reći da se – sintagmom Ive Šimata Banova – zasnivaju na „autoritetu oblika“.

Drugi registar radova nazvat ćemo za ovu priliku *metaskulpturalnim*. Bez obzira na načelnu neodređenost termina, pod taj kišobran smještamo radove koje nije moguće perceptivno objektivirati, geštaltički objediniti kao strukturirane predmetne metafore, no koji ipak uspostavljaju neku relaciju prema klasičnim aspektima kiparskog medija. Ovamo ubrajamo ostvarenja koja paušalno definiramo kao *instalacije* podrazumijevajući pritom vrstu rada koji aktualizira određene prostorne odnose između dvaju ili više elemenata, pri čemu sama prostorna izvedba, a ne samo simbolička narav stvari od kojih je rad sačinjen, biva nositeljem značenja. Takva ostvarenja nerijetko traže i fizičku interakciju posjetitelja. U istom registru mjesto nalaze i radovi procesualnog karaktera, dakle oni koji u totalitet svoga značenja uvlače vremenske i ambijentalne mijene i utjecaje, kao i radovi koji nastaju kao *site-*, odnosno mjesnospecifični. Doista, moment interakcije bitno utječe na ontološki, tj. medijski karakter djela: „kutije“ Marine Bauer koje tematiziraju iskustvo unutrašnjeg prostora ili gigantske „vreće“ Božice Matasić upravo iz ovog razloga nadilaze kategoriju skulpturalnosti i zakoračuju u medij instalacije. Interakcija, koja nerijetko podrazumijeva i stanoviti stupanj nelagode, nužno je iskustvo složenih prostornih struktura poput guste zavjese papirnatih niti (Martina Lučin), prolaza stupnjevanje visine (Ljiljana Mihaljević) ili instalacije od rastavljenih dijelova madraca (Valerija Jakuš). Situacije gdje se prostor zaposjeda gomilanjem jediničnih elemenata (Dragoslav Dragičević, Robert Jozić, Ante Rašić) ili objektima monumentalnih dimezija (Vladimir Novak) također računaju na iskustvo inhibiranog kretanja kao vlastitio poetičko sredstvo. No, čak i kada takva vrsta interakcije izostaje, metaskulpturalne instalacije postižu medijsku distinktivnost upravo na osnovi svoje strukturiranosti u fizičkom prostoru: duhovita multimedijaska instalacija Đorđa Jandrića bila bi sasvim drugačiji rad da je predstavljena kao dvokanalni video; stavljajući dvije videosnimke međutim u realni prostorni odnos, Jandrić stvara svojevrsnu petlju između dviju razina stvarnosti propitujući potencijal prostora kao umjetničkog medija. Lapidarnom gestom naslanjanja slikarskih platna takvu medijsku transgresiju utjelovljuje i Kožarićev rad. Još nekolicina instalacija multimedijskog karaktera može zadovoljiti kategoriju metaskulpture – bez obzira na evidentnu medijsku kompozitnost, okolnosti njihove dispozicije u prostoru bitno uvjetuju način doživljaja i razumijevanje; takva je primjerice audioinstalacija Vedrana Perkova, interaktivne instalacije Vitra Drinkovića, Ivana Dujmišića, Anselma Tumpića, Nives Žarković i još nekih drugih. Kao što je već spomenuto, u registru metaskulpture tumačimo i radove proce-

sualnog i *site*-specifičnog karaktera: primjerice, instalaciju Pauline Jazvić koja računa na postupni nestanak (topljenje) svoje glavne likovne senzacije, instalaciju Ide Blažičko koja funkcionira kao scenografska poetizacija konkretnog prostora, a tu je i (za ovu priliku dislocirani) mjesnospecifični rad Petra Barišića.

U treći registar naše privremene klasifikacije nespecifičnog pojavljivanja kiparskog medija smjestit ćemo radove koji su *radikalno* multimedijски – radove gdje su pojedini medijski poredci u naglašeno kompetitivnu odnosu. Hoće li se dati prednost doživljaju neposredno prisutna likovnog oblika, narativno razvedenom konceptu ili samom činu izvedbe, u osnovi je stvar slobodnog izbora jer nijedan medijski poredak nema normativnu snagu – svaki odvodi semiozu djela u različitom smjeru osporavajući ideju estetskog jedinstva u korist koncepta „otvorenog“ djela. Mnogi od tih radova likovno su dojmљive pojave te nerijetko uključuju objekte nedvojbениh skulpturalnih kvaliteta, no za koliko-toliko obuhvatno dohvaćanje njihove poruke u obzir valja uzeti i konceptualni ili performativni moment. Takvi su primjerice radovi Daniela Kovača, Igora Rufa i Mirjane Vodopije, gdje vizualna forma istovremeno funkcionira relativno autonomno i alegorijski se uključuje u jasno definirane koncepte, tj. priče na teme prijateljstva, prirodnih danosti i putovanja; ili radovi poput onih Maje Rožman, Ane Mušćet, Marije Ančić i Tanje Vujasinović gdje neka akcija ili izvedba (kopanje zemlje, ručno prepisivanje Krležina romana, šivanje vlasima kose, dopremanje skulpture na pohranu u instituciju u kojoj se održava izložba), koje ontološki prethode vidljivom rezultatu, predstavljaju bitnu komponentu u performativu djela. Tu su i radovi u kojima se provode određena sociološka istraživanja, a čije vizualno predstavljanje uključuje izradu estetski tendencioznih predmeta (Ana Kovačić, Lana Stojičević, Tanja Vujasinović), kao i radovi kojima je eksplicitna zadaća promišljanje kiparstva kao umjetničkog medija ili spomeničke funkcije skulpture – primjerice, rad-istraživanje Petra Popijača koje propituje funkcioniranje medija u uvjetima neutralne plovnosti, radovi Tomislava Hršaka i Snježane Ban koji na humoran način promišljaju sudbinu javnih spomenika, potom audioinstalacija grupe autora (Đorđa Jandrića, Nikole Nenadića, Ele Štefanac, Žarka Violića) koji oblikuju zvučnu strukturu na temelju zapisa zajedničkih razgovora o kiparstvu. U obzor istog registra radikalno multimedijских radova, kojima kiparska medijska komponenta nije dominantna, uključuju se i radovi koji nešto čine te taj učinak bitno nadrasta njihov vizualni karakter; takva je minijatura peč Predraga Pavi-

ća koja doista gori i zagrijava prostor ili pak „naprava“ Ane Sladetić osmišljena da izazove specifičnu vrstu tjelesnog podražaja. Napokon, posebno valja spomenuti i performativne radove koji na različite načine tematiziraju pojedine aspekte kiparskog medija: plesački performans Antonije Dorbić pokušaj je prevođenja vizualnih oblikovnih protokola u plesni jezik; performans Nine Kamenjarin i videoperformans Ele Štefanac zasnivaju se pak na instrumentalizaciji vlastitog tijela kao kiparskog medija.

Skicirana topologija nespecifičnog pojavljivanja kiparstva nipošto nema pretenzije biti univerzalno važeća, no donekle pokazuje širinu i raznovrsnost suvremenih umjetničkih praksi kroz koje se kiparstvo još uvijek aktualizira kao jedan od sustava, koliko god labavih, medijske, odnosno estetske diferencijacije umjetničkog djela. U okolnostima gdje je, kao što smo u uvodu utvrdili, o kiparstvu nemoguće govoriti kao o potpuno autonomnoj vrsti umjetničkog izričaja jer je diskurs medijske autonomije povijesno dovršena stvar, ono je nužno u situaciji da se natječe za svoj *nespecifični* udio u multi-, trans- i intermedijskim obličjima suvremene umjetnosti. Manifestacija *Trijenala* prilika je za takvu vrstu konfrontacije.

LITERATURA:

- Šimat Banov, Ive, *Hrvatsko kiparstvo od 1950. do danas*, Zagreb: Naklada Ljevak, 2013.
- Jacques Derrida, „Signature, Event, Context“ [1972.], u: *Limited INC*, Evanston: Northwestern University Press, 1988., 1–24
- Rosemary Hawker, „Idiom Post-medium: Richter Painting Photography“, *Oxford Art Journal*, vol. 32, br. 2 (2009.), 263–280
- Krauss, Rosalind, *A Voyage on the North Sea. Art in the Age of the Post-Medium Condition*, New Yourk: Thames & Hudson, 1999.
- Krauss, Rosalind, „Reinventing the Medium“, *Critical Inquiry*, vol. 25, br. 2 (1999.), 289–305
- Krauss, Rosalind, „Two Moments from the Post-Medium Condition“, *October*, vol. 116 (2006.), 55–62

ANČIĆ, MARIJA
AZINOVIĆ, JELENA
BALIĆ ŠIMRAK, ANTONIJA
BAN, SNJEŽANA
BANKO, RINO
BARIŠIĆ, PETAR
BAUER, MARINA
BIĆANIĆ, DINO
BLAŽEVIĆ, MILE
BLAŽIČKO, IDA
BOGDANOVIĆ, JASNA
BOTIČKI, IVAN
CIRKVENI, GORAN
DIMINIĆ, JOSIP
ČLOVEK, MARKO
ČULAR, ZLATKO
DADA, KARMEN
DEMEL, BORNA

DORBIĆ, ANTONIA
DRAGIČEVIĆ, DRAGOSLAV
DRINKOVIĆ, VITAR
DUJMUŠIĆ, IVAN
FIJOLIĆ, IVAN
FISTONIĆ, GRGUR
GARČEVIĆ, BIANKA
GERAS, NOA
GOLUB, MOMČILO
HRASTE, KAŽIMIR
HRŠAK, TOMISLAV
i.j.piNO
JAKUŠ, VALERIJA
JANDRIĆ, ĐORĐE
JAZVIĆ, PAULINA
JOZIĆ, ROBERT
JUNAKOVIĆ, SVJETLAN
KAMENJARIN, NINA

KORKUT, ALEM
KOŠIR, VITOLD
KOVAČ, DANIJEL
KOVAČEVIĆ, DORA
KOVAČIĆ, ANA
KOVAČIĆ, KUZMA
KOVAČIĆ, PETRA
KOŽARIĆ, IVAN
KRAŠKOVIĆ, DENIS
LADOVIĆ MEŠTROVIĆ, RENATA
LAKTAŠIĆ, NENAD
LEKIĆ, MARGARETA
LEKO, ANJA
LENARD, IGOR
LEPEN, BRANKO
LUČIN, MARTINA
LUKAS MIDŽIĆ, HANA
MAČUKATIN, VELIBOR

MARINIĆ, MARIN	POPIJAČ, PETAR	ŠTIMAC, GORAN
MATASIĆ, BOŽICA DEA	RAŠIĆ, ANTE	ŠURLIN, JOSIP
MATAUŠIĆ, DAMIR	RIS, KARLO	ŠVERTASEK, BOJANA
MATIJEVIĆ, TIHOMIR	ROBAN, NENAD	TROGRLIĆ, DRAŽEN
MELCHER, MAK	ROD, KREŠIMIR	TRTANJ, DIJANA
MIDŽIĆ, IVAN	ROŽMAN, MAJA	TUMPIĆ, ANSELMO
MIHALJEVIĆ, LJILJANA	RUF, IGOR	VIDMAR, VINKO
MIJIĆ, MATKO	SABOLIĆ, MIROSLAV	VIOLIĆ, ŽARKO
MILIĆ, ZDRAVKO	SALAMON, VESNA	VODOPIJA, MIRJANA
MUŠČET, ANA	SESARTIĆ, DIJANA	VRLIĆ, ANTON
NENADIĆ, NIKOLA	SIKIRICA, STIPE	VRLJIĆ, NIKOLA
NIKOLJAČIĆ, MARTINA	SLADETIĆ, ANA	VUJASINOVIĆ, TANJA
NOVAK, VLADIMIR	SOKIĆ, DAMIR	VUKASOVIĆ, TINA
PAVETIĆ, ANDREA	STOJIČEVIĆ, LANA	VUKELIĆ, LEO
PAVIĆ, PREDRAG	STOPONJA, MARINA	VUKOVIĆ, MATEJ
PENDE, MARIJANA	SUŠAC, DOMAGOJ	ŽARKOVIĆ, NIVES
PERKOV, VEDRAN	ŠKALIĆ, NATALIJA	ŽMAK KUNIĆ, DARIJA
PLISKOVAC, ZVONIMIR	ŠTEFANAC, ELA	

* POZVANI AUTORI PO ODABIRU ORGANIZACIJSKOG ODBORA

** POZVANI SU BILI I: ANTUN BABIĆ, PERUŠKO BOGDANIĆ, ZLATKO BOUREK, VLADIMIR GAŠPARIĆ, STJEPAN GRAČAN, STANKO JANČIĆ, ŠIME PERIĆ, MARIJA UJEVIĆ GALETOVIĆ, MIRO VUCO, ŠIME VULAS, MIRKO ZRINŠČAK

MARIJA ANČIĆ

Effigy, 2018.

vez na svili

120 × 90 cm

Rođena je 1982. godine u Sarajevu. Na Umjetničkoj akademiji u Splitu diplomirala je konzervaciju-restauraciju 2005. i kiparstvo 2010. godine.

JELENA AZINović

Play Time 2, 2018.

akristal

60 × 60 × 110 cm;

40 × 40 × 95 cm

Rođena je 1986. godine u Zagrebu. Diplomirala je kiparstvo 2011. na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu u klasi prof. Mire Vuće.

ANTONIJA BALIĆ ŠIMRAK

Prolaz, 2018.

tkanina tretirana izbjeljivačem,
punilo/vatelin, pigment
200 cm × 500 cm × 250 cm

Rođena je 1969. godine u Patni (Indija).
Na Kiparskom odsjeku Akademije likovnih
umjetnosti u Zagrebu diplomirala je
1992., a doktorirala 2017. Od 2009.
je zaposlena na Učiteljskom fakultetu
Sveučilišta u Zagrebu u zvanju izvanredne
profesorice.

SNJEŽANA BAN

Seriya *Bilješke za Lolu*, 2018.

kombinirana tehnika

39 × 17 × 17 cm × 8 kom

Rođena je 1980. godine u Zagrebu. Diplomirala je 2007. na Nastavničkom odsjeku Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu, u klasi prof. Ante Rašića, te 2008. na Tekstilno-tehnološkom fakultetu u Zagrebu, smjer modni dizajn. Polaznica je

poslijediplomskog doktorskog studija na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, smjer slikarstvo. Od 2018. je docentica na Nastavničkom odsjeku Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu.

RINO BANKO

Imaginarna nadopunjenja, 2018.

kombinirana tehnika, drvo, keramika

345 × 220 × 30 cm

Rođen je 1994. godine u Puli. Preddiplomski studij kiparstva na Akademiji primijenjenih umjetnosti u Rijeci završio je 2015., a iste godine upisao je dvogodišnji diplomski studij kiparstva.

PETAR BARIŠIĆ

Ivanove kiše, 2015.

kombinirana tehnika

promjenjive dimenzije

dio rada je skulptura Ivana Meštrovića:

Glava Ivana Krstitelja, (vlasništvo Atelijera Meštrović, Zagreb)

Rođen je 1954. godine u Vrlici. Godine 1978. diplomirao je kiparstvo te postaje suradnik Majstorske radionice Frana Kršinića, u kojoj djeluje do 1981. Od 2002. predaje na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu.

MARINA BAUER

Sam/a sa sobom 1, 2016.

gipskartonske ploče i razni materijali

90 × 330 × 90 cm

Rođena je 1972. godine u Zagrebu. Diplomirala je 1998. na Kiparskom odsjeku Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu. U razdoblju 2002. – 2016. godine predavala je kiparstvo na Kiparskom i Nastavničkom odsjeku Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu kao vanjska suradnica, zatim asistentica te docentica. Na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu pohađa poslijediplomski doktorski studij kiparstva.

DINO BIĆANIĆ

Muhe, 2015.

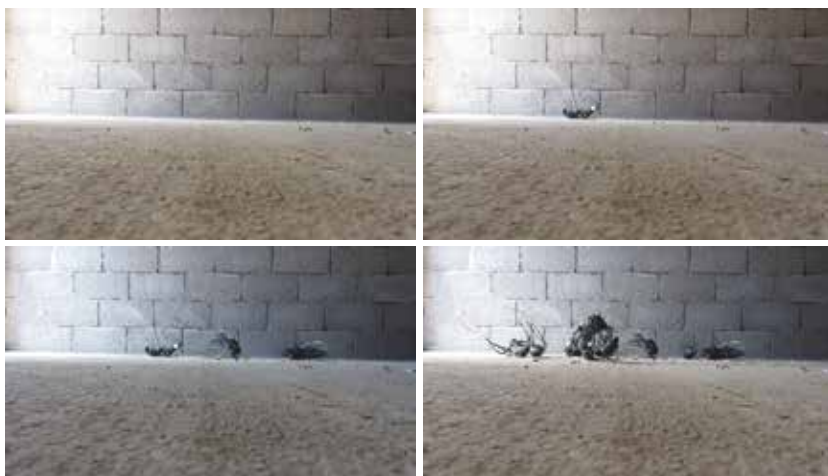
gips, žica
20 × 15 × 30 cm (10 kom.)

Muhe 2, 2016.

video loop
01:18 min.

Rođen je 1980. godine u Bihaću (BiH).
Diplomirao je kiparstvo na Umjetničkoj
akademiji u Splitu u klasi Kažimira Hraste
2007. godine.

MILE BLAŽEVIĆ

Čovjek i drvo, 2017.

drvo

visina 70 × 20 × 21

Rođen je 1954. godine u Vrlici. Na Pedagoškoj akademiji u Splitu 1977. godine diplomirao je likovne umjetnosti, a na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 1984. kiparstvo u klasi Ivana Sabolića. Od 1997. predaje na Akademiji likovnih umjetnosti, gdje je danas redoviti profesor na Kiparskom odsjeku.

IDA BLAŽIČKO

Obojaše vjetar – podivljali, jesenji vrt, 2016.

tekstil

14 × 16 × 5 m

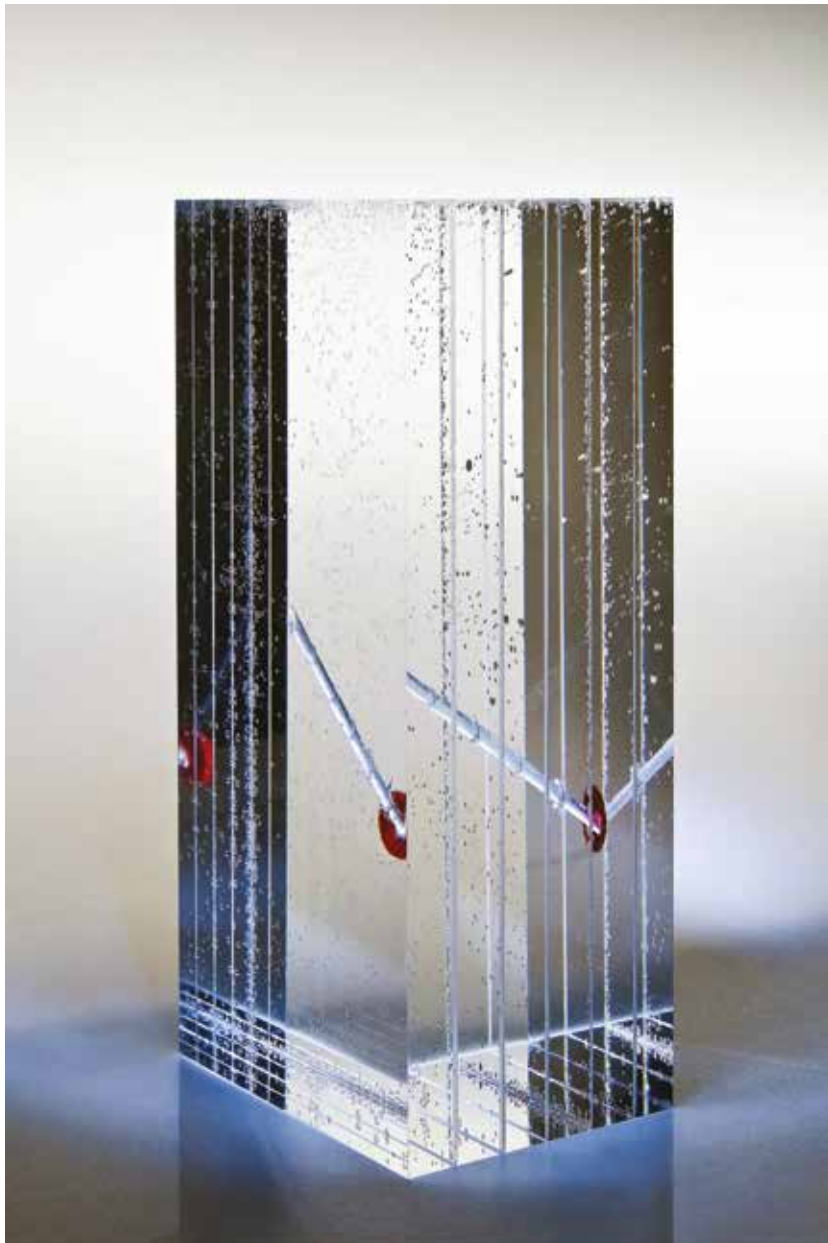

Rođena je 1985. godine u Zagrebu.
Diplomirala je kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 2007., u klasi prof. S. Gračana. Na Kineskoj akademiji umjetnosti u Hangzhou doktorirala je 2012., a u razdoblju 2010. – 2013. predavala je na Odsjeku umjetnosti u javnom prostoru.

JASNA BOGDANOVIĆ

Refleksije, 2016.

pleksiglas, ogledalo,
drveno el. postolje $26 \times 12 \times 9$ cm,
rotirajuće postolje $8 \times 19 \times 19$ cm

Rođena je u Splitu 1948. godine. Diplomirala je kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu u klasi prof. Ivana Sabolića 1975. godine. Specijalizirala je monumentalnu plastiku u Majstorskoj radionici prof. A. Augustinčića i prof. I. Sabolića do 1978. godine.

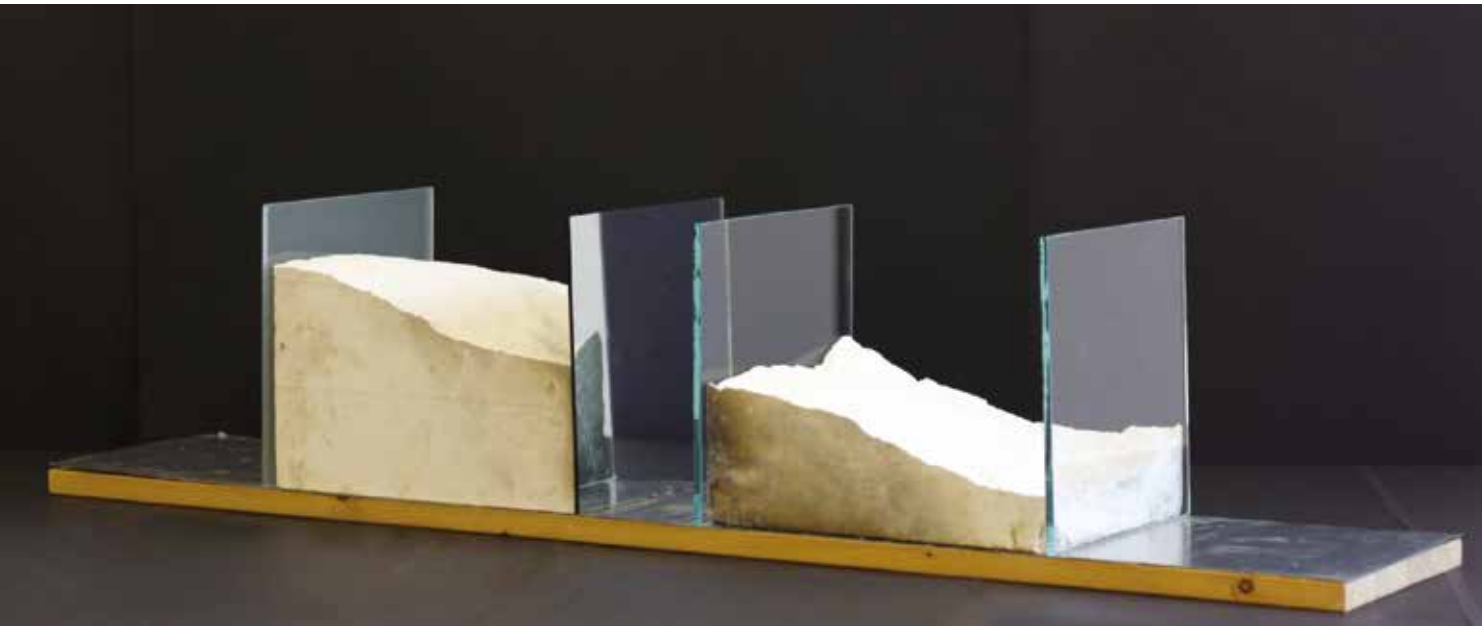
IVAN BOTIČKI

Harmonija sinkroniciteta 4, 2018.

kombinirana tehnika

(kamen, staklo, metal, drvo)

100 × 20 × 22 cm

Rođen je 1988. godine u Požegi. Preddiplomski studij likovne pedagogije na Akademiji primijenjenih umjetnosti u Rijeci, modul kiparstvo, završava 2017. Trenutno je student prve godine diplomskog studija likovne pedagogije.

GORAN CIRKVENI

Štikla prodaje sve, 2017.

patinirana bronca

80 × 60 × 60 cm

Rođen je 1970. godine u Zagrebu. Diplomirao je kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 2005. godine.

MARKO ČLOVEK

Penetracija u interijer, 2018.

kombinirana tehnika

220 × 80 × 80 cm

Rođen je 1993. godine u Puli. Trenutno je student na Akademiji primijenjenih umjetnosti u Rijeci, gdje je upisao diplomsku godinu primijenjene umjetnosti na odsjeku kiparstva.

ZLATKO ČULAR

Triptih, 2018.

kaširani gips

70 × 50 × 2 cm (dva komada);

70 × 40 × 2 cm

Rođen je 1935. godine u Dubrovniku.
Diplomirao je na Akademiji likovnih
umjetnosti u Zagrebu 1957. godine. Bio
je suradnik Majstorske radionice Antuna
Augustinčića.

KARMEN DADA

Sjećanja, 2018.

instalacija, ready-made
promjenjive dimenzije

Rođena je 1975. godine u Dubrovniku. Diplomirala je modu na Tekstilno-tehnološkom fakultetu te pedagogiju i medije na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu.

“Rastavljen starinski klavir je podloga za prikupljanje lijepih i inspirativnih sjećanja publike pa se rad dovršava za vrijeme trajanja izložbe kako posjetitelji zapisuju svoja sjećanja, bijelom kredom po drvenim dijelovima, a na ceduljice po minijaturnim dijelovima. Otvorena je mogućnost da se svi dijelovi klavira podijele zainteresiranim nakon izložbe, ne nužno istima koji su zapisali svoja sjećanja.”

BORNA DEMEL

Elisa 2, 2015.

kombinirana tehnika

140 × 134 × 23 cm

Rođen je 1974. godine u Splitu. Studij na Slikarskom odjelu Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu upisao je 1994., a diplomirao je u klasi profesora Kesera 1999. godine.

JOSIP DIMINIĆ

O kruhu, 2015.

bronca

15 × 42 × 28 cm

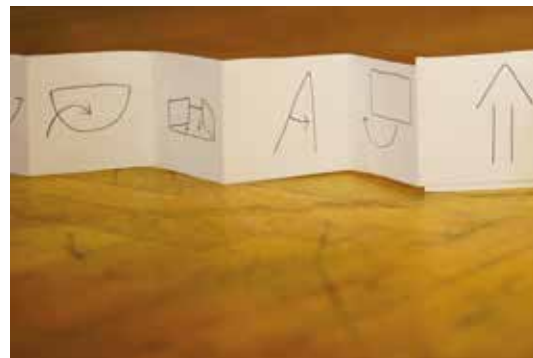

Rođen je u Sv. Lovreču Diminići (kraj Labina). Diplomirao je slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 1963. godine u klasi prof. Marina Tartaglie. U razdoblju 1984. – 2007. redoviti je profesor na Filozofskom fakultetu i Akademiji primijenjenih umjetnosti u Rijeci, s počasnim zvanjem i nazivom *professor emeritus* od 2008. godine.

ANTONIA DORBIĆ

Nacrti, 2017.

Autorski tim: Antonia Dorbić, Marta Krešić,
Lana Šprajcer, Danijela Vukadinović
Uz potporu Ministarstva kulture RH
Plesna izvedba/instalacija

Rođena je 1991. godine u Šibeniku.
Diplomirala je kiparstvo na Akademiji
likovnih umjetnosti 2016. te je 2017., na
Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu,
završila dodiplomski studij suvremenog
plesa. Asistentica je na Odsjeku suvre-
menog plesa (ADU).

DRAGOSLAV DRAGIČEVIĆ

bez naziva 09, 2015.

kombinirana tehnika
promjenjive dimenzije

Rođen je 1988. godine u Supetru na Braču. Preddiplomski studij kiparstva završio je u klasi prof. Matka Mijića na Umjetničkoj akademiji u Splitu. Diplomski studij kiparstva završio je u klasi red. prof. Kažimira Hraste na Umjetničkoj

akademiji u Splitu. Radio je kao vanjski stručni suradnik na Fakultetu građevinarstva, arhitekture i geodezije u Splitu 2013. – 2017. i na Umjetničkoj akademiji u Splitu 2015. – 2017.

VITAR DRINKOVIĆ

Stanje preživljavanja (Survival mode), 2017.

raspberry pi, senzor kretanja, senzor
udarca, zvučnici, silikon, drvo, metal
220 × 60 × 100 cm

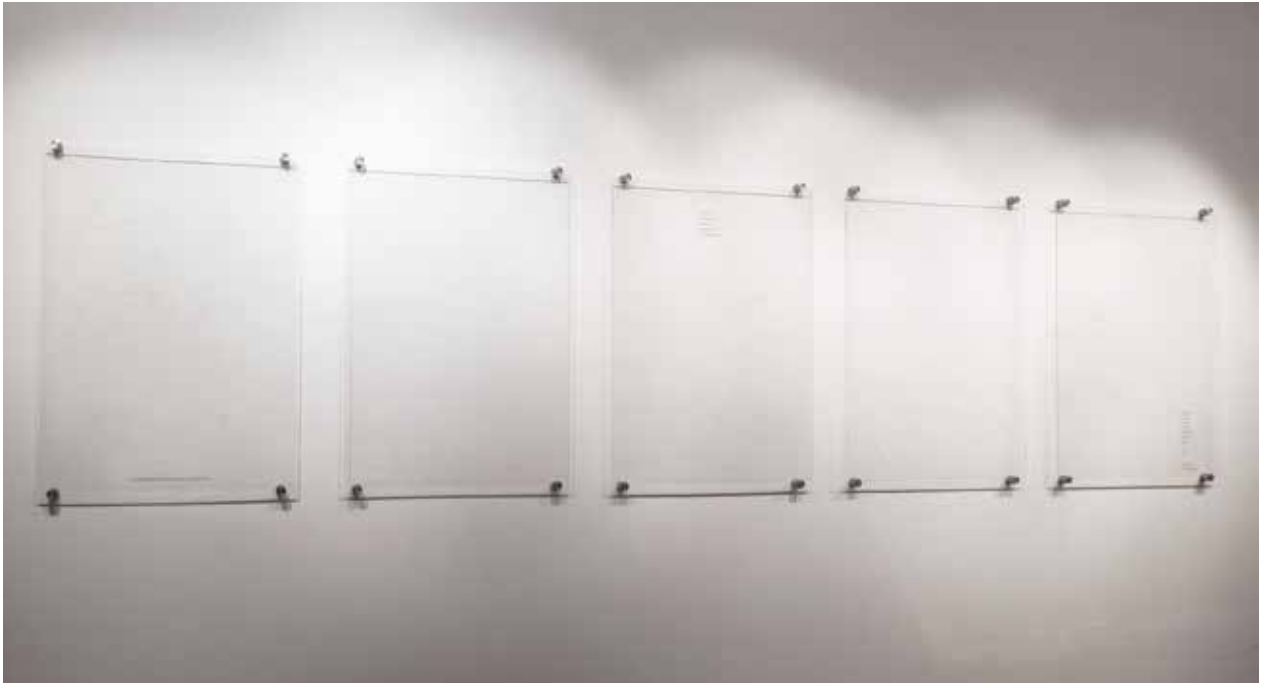
Rođen je 1983. godine u Zagrebu. Magistrirao je kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 2008. godine, u klasi prof. Slavomira Drinkovića. Završava magisterij animacije i novih medija na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 2014. pod mentorstvom Aleksandra Battiste Ilića.

IVAN DUJMUŠIĆ

Oslobađanje od gravitacije, 2016.

pleksiglas, audio

70 × 290 × 3 cm; 30 × 40 × 20 cm

Rođen je 1982. godine u Prijedoru. Na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu diplomirao je 2011. U razdoblju 2009. – 2013. studira na fakultetu *Volda University College* u Norveškoj, gdje je i diplomirao na Odjelu za animaciju. Na istom fakultetu 2014. – 2016. predaje Uvod u povijest filma. Trenutno predaje povijest umjetnosti na *Aalesund Art Collegeu*.

IVAN FIJOLIĆ

Asteroidi, 2017.

poliester, željezo
200 × 50 × 50 cm

Rođen je u Zagrebu 1976. godine. Na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu diplomirao je kiparstvo u klasi prof. Mire Vuće, gdje je doktorirao 2017. godine. Na Nastavničkom odsjeku Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu predaje kiparstvo.

GRGUR FISTONIĆ

Iz ciklusa *SIVILO – SUTRA*, 2018.

kombinirana tehnika

5 × 50 × 50 cm

Rođen je u Splitu 1939. godine. Nakon završene Klasične gimnazije u Splitu, studirao je arhitekturu u Zagrebu. Skulpturom se bavi od 1991. godine.

BIANKA GARČEVIĆ

Po Materi Brat 1, 2018.

drvo, stiropor, ljepilo za pločice
150 × 150 × 20 cm

Po Materi Brat 2, 2018.

drvo, stiropor, ljepilo za pločice
150 × 150 × 17 cm

Rođena je 1993. godine u Beogradu. U Zagrebu 2015. godine upisuje preddiplomski sveučilišni studij likovne kulture na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu.

NOA GERAS

Željezni Aurox, 2018.

željezo

600 × 200 cm

Rođena je 1996. godine u Jeruzalemu (Izrael). Studentica je četvrte godine kiparstva na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu (mentor prof. Petar Barišić).

MOMČILO GOLUB

Groteska, 2016.

kombinirana tehnika
33 × 33 × 43 cm

Izvan igre, 2016.

kombinirana tehnika
40 × 40 cm

Vunena pastorala, 2016.

kombinirana tehnika
100 × 140 cm

Rođen je 1949. godine u Ljubuškom.
Diplomirao je na Likovnoj akademiji
u Beogradu 1974. te magistrirao na
Grafičkom odjelu 1976. godine. Kao
stipendist francuske vlade specijalizirao
je slikarstvo na *Ecole des Beaux-Art de
Paris* 1979./1980. Živi i radi u Splitu.

KAŽIMIR HRASTE

Gorkom, 2018.

stiropor, staklo

181 × 53 × 41 cm

Rođen je 1954. godine u Supetru na Braču. Kiparstvo je diplomirao 1978. na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, u klasi profesora Valerija Michielija. Godine 1984. završio je poslijediplomski studij kiparstva u Ljubljani. Jedan je od osnivača Umjetničke akademije u Splitu, gdje je danas i zaposlen kao redoviti profesor kiparstva. Član je suradnik Hrvatske akademije znanosti i umjetnost.

TOMISLAV HRŠAK

Špajza za spomenik, 2018.

kombinirana tehnika

198 × 69 × 66 cm,

trajanje videa: 14'2"–loop

Suzbijenost u nejasnoći, Vidio sam istu ženu dvaput, Ne jebe živu silu, Ista destinacija, različita situacija, Male stvari uzimaju puno mjesta, Ko te kara nek ti pjesme piše, Permanentan prijelaz, Lipa volim te, lote, Eskim u zemunici, Neophodni sustavi tolerantne egzistencije, Ulica Gospode Republike na Trgu, Sve cure imaju poderana koljena, Sloboda radu, Siti kapa rano sata šoja, Autohtone tranzicije suvremenog pogleda, Neke su ideje propale, Fizička konkretnost, Ustajem-odustajem, Opčenuizam, Pravilo desne ruke, Bojim se normalnosti, Danas je ponedjeljak, 2018.

kombinirana tehnika

promjenjive dimenzije

Rođen je 1992. godine u Zagrebu.

Diplomirao je kiparstvo na Nastavničkom odsjeku Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu 2017. godine.

I.J.PINO

well of life / kolo od zivota, 2016.

metal

59 × 20 × 59 cm

Josip Pino Ivančić performer je, likovni umjetnik, glazbenik. Alternativnoj kulturnoj sceni poznat je već od početka sedamdesetih godina 20. stoljeća, kada ulazi u konceptualni krug i performans vode.

VALERIJA JAKUŠ

Prokrastinacija, 2017.

kombinirana tehnika

(tkanina, spužva, filc, opruge)

cca 400 × 620 × 480 cm

Rođena je 1992. godine u Zagrebu.

Diplomirala je na Nastavničkom odsjeku

Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu

2017.

ĐORĐE JANDRIĆ

Hrpa – Prostor – i – ja **1988. – 2018., 2018.**

kombinirana tehnika
200 × 200 × 200 cm

Hrpa – Elementa **Sculpturae, 2018.**

videoinstalacija
150 × 80 × 100 cm

Rođen je 1956. godine u Zadru. Diplomirao je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 1985. Radi u zvanju redovitog profesora na Akademiji primijenjenih umjetnosti u Rijeci, na Katedri za kiparstvo.

PAULINA JAZVIĆ

Sweet Dreams, 2018.

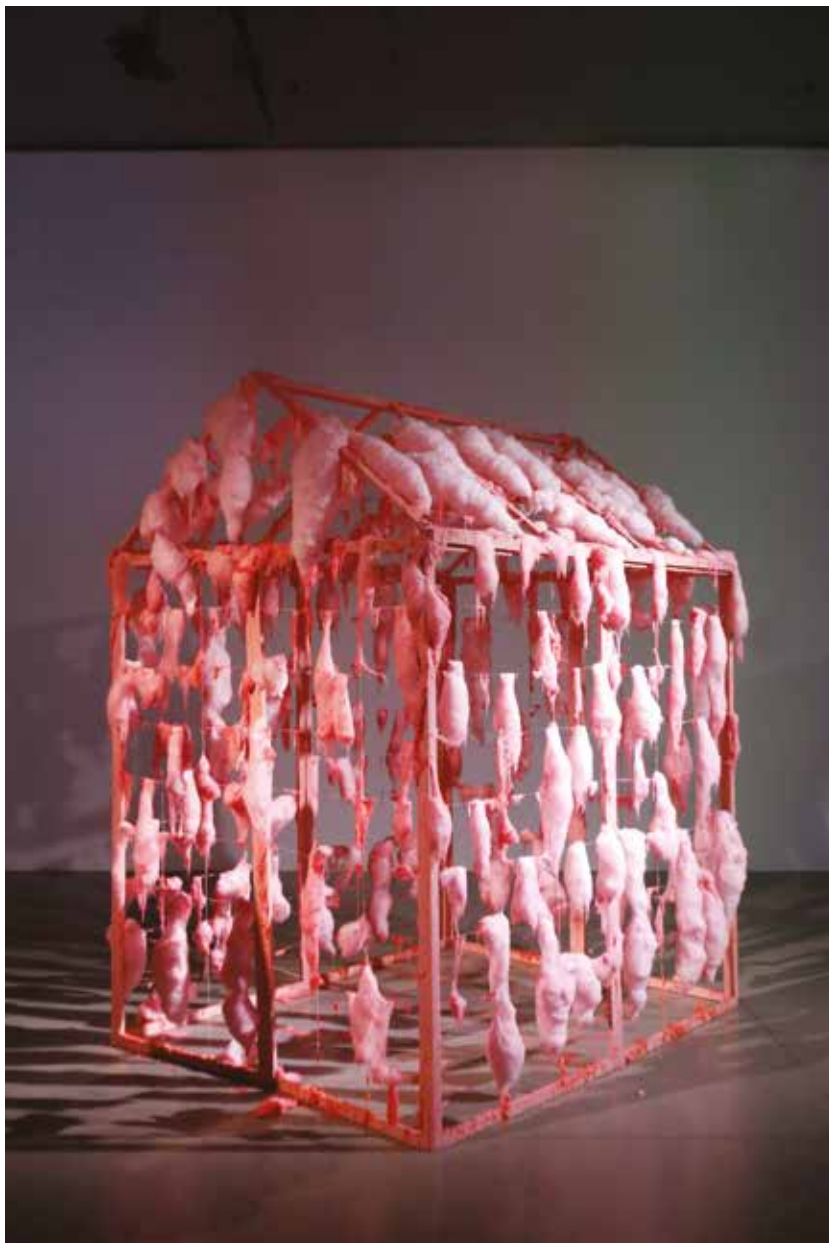
kombinirana, drvena konstrukcija,

šećerna vata

200 × 150 × 300 cm

Rođena je 1973. godine u Zagrebu.

Diplomirala je dizajn odjeće i tekstila na Tekstilno-tehnološkom fakultetu u Zagrebu 1995. te grafiku na Likovnoj akademiji u Zagrebu, u klasi prof. Miroslava Šuteja, 2001. Zaposlena je kao izvanredni profesor na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu.

ROBERT JOZIĆ

Krdo, 2017.

lijepljeni karton

promjenjive dimenzije

Rođen je 1978. godine u Glamoču (BIH).
Izabran je u naslovno zvanje docenta na
Kiparskom odsjeku Umjetničke akademije
Sveučilišta u Splitu 2012. Voditelj je
kiparskih radionica u Kaštelima, Solinu te
Bolu na Braču.

SVJETLAN JUNAKOVIĆ

Casanova, 2016.

terakota, drvo, akristal

191 × 80 × 80 cm

Zeleni i bijeli konj, 2015.

drvo, terakota, bakreni lim

170 × 193 × 80 cm

Rođen je 1961. godine u Zagrebu. Diplomirao je kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti Brera (*Accademiji di Belle Arti di Brera*) u Milanu 1985. godine. Radi kao izvanredni profesor na Akademiji likovnih umjetnosti Sveučilišta u Zagrebu.

NINA KAMENJARIN

Simbioza, 2016.

performans

Rođena je 1991. godine u Splitu.
Preddiplomski studij kiparstva završila je 2016. na Umjetničkoj akademiji u Splitu u klasi prof. Matka Mijića.

ALEM KORKUT

Tijelo, 2017.

kombinirana (PU, epoksid, poliester)
promjenjive dimenzije

Rođen je 1970. godine u Travniku. Studirao je na Akademiji likovnih umjetnosti u Sarajevu, diplomirao je kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 1997. godine u klasi prof. Š. Vulasa. Od 2007. predaje kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu.

VITOLD KOŠIR

Being there, 2017.

beton, željezo

100 × 70 × 9 cm

Rođen je 1966. godine u Zagrebu. Na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu diplomirao je kiparstvo u klasi prof. Šime Vulasa 1989. godine. Studij viole završio je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu 1991. godine u klasi prof. Zlatka Stahuljaka. Zaposlen je u Simfonijskom orkestru Hrvatske radio-televizije kao stalni član.

DANIEL KOVAČ

Marina, Šiš i Simke, 2017.

kombinirana tehnika
varijabilne dimenzije,
cca 200 × 200 × 100 cm

Rođen je 1966. godine u Subotici. Diplomirao je 1996. na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, gdje na Nastavničkom odsjeku radi kao redoviti profesor.

DORA KOVAČEVIĆ

Baština, 2015.

reljef – platno

260 × 190 × 10 cm

Rođena je 1951. godine u Dubrovniku. Diplomirala je grafiku na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 1974. te kiparstvo u Parizu na *Ecole nationale supérieure des arts decoratifs* 1977. Redovita je profesorica na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu.

ANA KOVAČIĆ

Forget-me-not / Prema Državnom zavodu za statistiku / Spomenik za posaditi, 2015.

kombinirana tehnika
150 × 60 × 20 cm

Kuće priče, 2015.

trokanalna videoinstalacija
trajanje 02:59, 03:23, 03:49, loop

Maketa sela okruženog šumom, 2015.

kombinirana tehnika
155 × 155 × 120 cm

Rođena je 1986. godine u Zagrebu.
Završila je kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 2010., a 2013. nove medije na Odsjeku za animirani film i nove medije Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu.

KUZMA KOVAČIĆ

LUCUBRATIO, 2018.

pozlaćeno paljeno drvo

130 × 64 × 42 cm

Rođen je 1952. godine na Hvaru. Diplomirao je kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 1976. godine. Redoviti je profesor kiparstva na Umjetničkoj akademiji u Splitu te član suradnik Razreda za likovne umjetnosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

PETRA KOVAČIĆ

Krilo Kuća, 2016.

drvo, silikon

220 × 190 × 2 cm

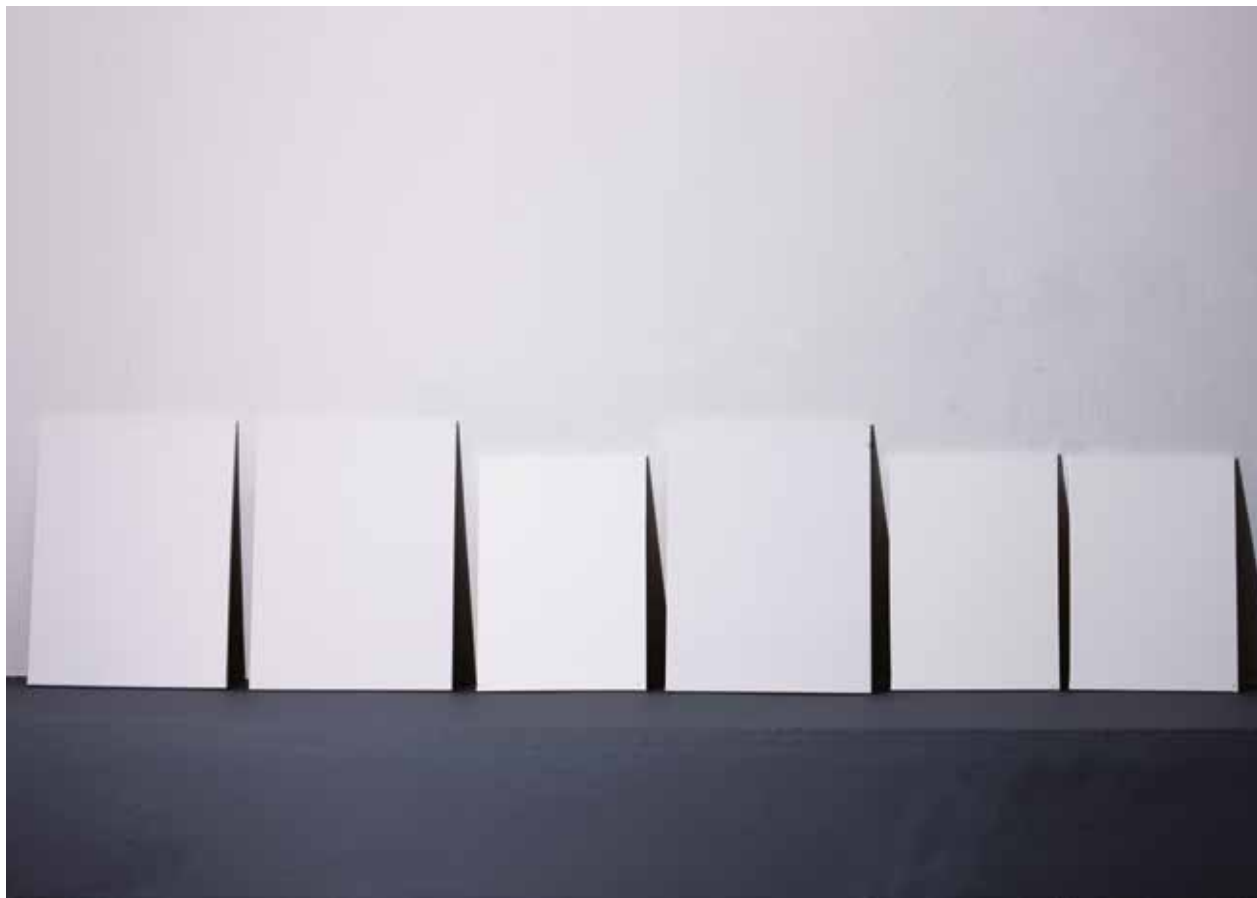
Rođena je 1983. godine u Splitu. Diplomirala je 2008. na Nastavničkom odsjeku Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu u klasi prof. Peruška Bogdanića. Radi kao vanjski suradnik u zvanju asistenta na Umjetničkoj akademiji u Splitu.

IVAN KOŽARIĆ

Platna iz serije Razbijmo okvire, 2016.

platno

promjenjive dimenzije

Rođen je 1921. godine u Petrinji. Diplomirao je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 1949. godine. Redoviti je član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

DENIS KRAŠKOVIĆ

Blizu kraja, 2018.

epoksi smola, poliuretan,
aluminij i akrilna boja
30 × 25 × 80 cm × 14 kom

Rođen je 1972. godine u Zagrebu. Diplomirao je na Kiparskom odsjeku Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu 1994. Magistrirao je 2010. na Akademiji likovne umjetnosti u Ljubljani. U razdoblju 2007. – 2017. bio je profesor na Likovnom odsjeku Umjetničke akademije u Osijeku.

RENATA LADOVIĆ MEŠTROVIĆ

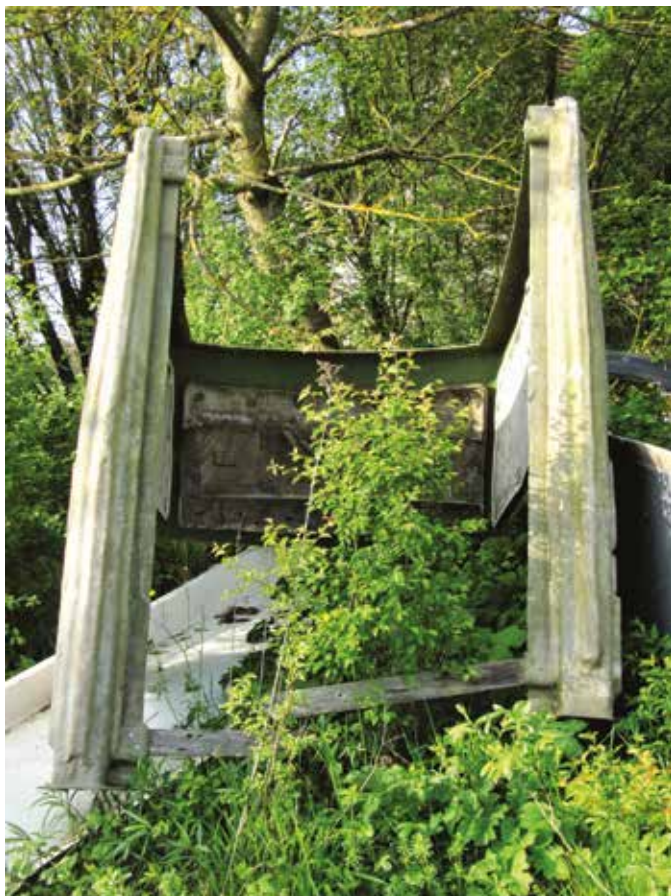
Skulptura 1, 2018.

poliesterski otpad
110 × 190 × 190 cm

Skulptura 2, 2018.

poliesterski otpad
60 × 110 × 100 cm

Skulptura 3, 2018.

poliesterski otpad
220 × 150 × 280 cm

Rođena je 1971. godine u Zagrebu.
Diplomirala je grafiku na Akademiji
likovnih umjetnosti u Zagrebu 1996.
godine u klasi prof. Frane Para.

NENAD LAKTAŠIĆ

Prelazi, 2017.

site specific

230 × 125 × 450 cm

Rođen je 1967. godine u Zagrebu.

Diplomirao je 2003. na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu. Živi i radi u Zagrebu.

MARGARETA LEKIĆ

Čovjek/Životinja, 2016.

kombinirana tehnika
promjenjive dimenzije

Rođena je 1982. godine u Osijeku.
Akademiju likovnih umjetnosti završila
je u Zagrebu, na Kiparskom odsjeku, a
na istoj Akademiji i Odsjeku trenutno je
na doktorskom studiju. Zaposlena je na
Umjetničkoj akademiji u Osijeku.

ANJA LEKO

Društvo fantastičnih stvorenja, 2017.

pleksiglas, medijapan, LED rasvjeta

200 × 28 × 2 cm

Rođena je 1991. godine u Zagrebu. Diplomirala je slikarstvo u klasi prof. Ante Rašića na Nastavničkom odsjeku Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu 2017.

IGOR LENARD

Portrait of Neil Armstrong, 2018.

mobil, aluminijski lim, elektronika

170 × 160 cm

Rođen je 1969. godine u Zagrebu.

BRANKO LEPEN

Petlja, 2017.

vareno željezo

104 × 100 × 100 cm

Dvostruka petlja, 2018.

vareni polirani aluminij

16 × 80 × 125 cm

Preklopljena petlja, 2018.

vareni polirani aluminij i medijapan

88 × 88 × 80 cm

Rođen je 1957. godine u Čakovcu.
Diplomirao je na Fakultetu građevinskih
znanosti u Zagrebu 1983. godine.

MARTINA LUČIN

Prostorne niti, 2017. – 2018.

novine, žica

280 × 140 × 300 cm

Rođena je 1993. godine u Splitu. Diplomirala je 2018. na Akademiji primijenjenih umjetnosti Sveučilišta u Rijeci, modul kiparstva.

HANA LUKAS MIDŽIĆ

Riga mi se od naših bičava, 2018.

kombinirana tehnika

100 × 65 × 60 cm

Nekako sam teška danas, 2018.

kombinirana tehnika

25 × 80 × 200 cm

Rođena je 1980. godine u Splitu. Diplomirala je kiparstvo u klasi prof. Šime Vulasa na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 2002. godine.

VELIBOR MAČUKATIN

Ponavljanje, 2018.

pečena glina

32 × 25 × 30 cm × 8 kom

Rođen je 1974. godine u Zagrebu. Diplomirao je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 1999. godine.

MARIN MARINIĆ

Triptih (Patetica Croatica), 2018.

poliester

115 × 100 × 72 cm, 113 × 94 × 55 cm,

117 × 80 × 74 cm

Rođen je 1967. godine u Zagrebu. Diplomirao je kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu u klasi prof. Šime Vulasa.

BOŽICA DEA MATASIĆ

Vreće bez dna, 2017.

varene željezne cijevi

210 × 95 × 330 cm, 200 × 80 × 283 cm,

280 × 105 × 284 cm

Rođena je 1970. godine u Zagrebu.
Diplomirala je na Nastavničkom odsjeku
Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu,
smjer kiparstvo. U razdoblju 1998. –
2003. radila je kao voditeljica Galerije
SC. Od 2006. godine predaje kiparstvo
na Umjetničkoj akademiji u Osijeku, tre-
nutno u zvanju redovite profesorice.

DAMIR MATAUŠIĆ

Glavom u oblacima, 2016.

polirani aluminij i bakar

75 × 15 × 14 cm

Rođen je 1954. godine u Zagrebu.
Diplomirao je 1979. na Odsjeku za malu plastiku i medaljerstvo u klasi prof. Želimir Janeša. U razdoblju 2003. – 2006. obnaša funkciju prodekana za upravu na Akademiji likovnih umjetnosti, a od 2006., uz redovitu nastavu, voditelj je poslijediplomskoga specijalističkog studija Mala plastika i medaljerstvo.

TIHOMIR MATIJEVIĆ

Kad je spomenik bio mlad, 2012. – 2016.

poliester, medijapan, drvo

260 × 70 × 125 cm

Rođen je 1975. godine u Našicama. Diplomirao je na Kiparskom odsjeku Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu 2000., u klasi prof. Stanka Jančića. Doktorirao je 2013. godine na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu pod mentorstvom prof. Stjepana Gračana i prof. Leonide Kovač. Zaposlen je kao izvanredni profesor na Umjetničkoj akademiji u Osijeku od 2005. godine.

MAK MELCHER

Kiparsko platno, 2017.

drvo, glina, juta

400 × 365 × 251 cm

Rođen je 1983. godine u Mostaru.

Diplomirao je 2008. godine na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, smjer kiparstvo, u klasi prof. M. Vuće. Radi kao profesor u Školi primijenjene umjetnosti i dizajna u Zagrebu.

IVAN MIDŽIĆ

Greda!, 2018.

aluminij, drvo, akril

240 × 60 × 60 cm

Rođen je 1976. godine u Osijeku. Diplomirao je kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu u klasi prof. Šime Vulasa 2002. godine. Magistrirao je na Akademiji likovnih umjetnosti i oblikovanja u Ljubljani 2007. godine u klasi prof. Jože Baršija.

LJILJANA MIHALJEVIĆ

Passage, 2018.

metal, akrilna boja
200 × 100 × 600 cm

Rođena je 1969. godine u Županji. Diplomirala je na Akademiji likovnih umjetnosti (*Accademia di Belle Arti*) u Firenci, u Italiji.

MATKO MIJIĆ

Hrvatski mali stol

(Istanbulski memento), 2014. – 2018.

kombinirana tehnika

69 × 58 × 110 cm

Rođen je 1955. godine u Splitu. Na Fakultetu primijenjenih umjetnosti u Beogradu diplomirao je na Katedri kiparstva 1981. godine. Redoviti je profesor na Umjetničkoj akademiji u Splitu.

ZDRAVKO MILIĆ

Angelusdrom, 2017.

kombinirana tehnika
55 × 20 × 20 cm

Cydoniadrom, 2018.

antikna vitrina, fresco-secco,
pigmenti, pijesak, staklo, granit,
akrilni kit, poliester
68 × 82,5 × 18 cm

Nebeska podmornica, 2018.

antikna vitrina, fresco-secco,
poliester, ulje, akril
67 × 51,5 × 47 cm

Rođen je 1953. godine u Labinu. Diplomirao je slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti (*Accademia di Belle Arti*) u Veneciji 1977. Stalno je zaposlen u zvanju redovitog profesora na Akademiji primijenjenih umjetnosti Sveučilišta u Rijeci.

ANA MUŠČET

Zastave II, 2016.

kombinirana tehnika

500 × 54 cm – 6 dijelova (prostorna

kompozicija varijabilne dimenzije)

Rođena je 1981. godine u Metkoviću.

Na Akademiji likovnih umjetnosti, u klasi prof. Slavomira Drinkovića, 2016.

godine magistrirala je kiparstvo, a na

Filozofskom fakultetu u Zagrebu 2010.

završila je magistarski studij kroatistike i rusistike.

ĐORĐE JANDRIĆ NIKOLA NENADIĆ ELA ŠTEFANAC ŽARKO VIOLIĆ

Kiparski razgovori utorkom, Pomerio 5, Rijeka, 2018.

Autori/izvođači: kipari Đorđe Jandrić, Nikola Nenadić, Ela Štefanac i
Žarko Violać i glazbenici Josip Maršić i Zoran Medved (JMZM)
modeliranje razgovora zvukom

MARTINA NIKOLJAČIĆ

Verbalno/NEVER/banalno, v/N/b, 2017.

kombinirana tehnika, display, neon

Billboard: 3 × 110 × 150 cm; kutija: 60 × 50 × 110 cm

Rođena je 1980. godine u Slavonskom brodu. Završila je preddiplomski studij na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, smjer kiparstvo, 2011., a 2017. diplomirala je na magistarskom studiju, smjer kiparstva, u klasi Nevena Bilića.

VLADIMIR NOVAK

CGZ09_18, 2017.

željezo, trska

450 × 140 × 260 cm

Rođen je 1987. godine u Zagrebu. Diplomirao je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, smjer kiparstva, 2017. godine.

ANDREA PAVETIĆ

Fotelja, 2018.

kombinirana tehnika

190 × 140 × 120 cm

Rođena je 1966. godine u Zagrebu. Diplomirala je na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu 1992. godine, a 1997. godine na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu. Zaposlena je kao redovita profesorica na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu.

PREDRAG PAVIĆ

Instalacija za zimu, 2018.

bronca, drvo, ugljen, bakar, tekst
promjenjive dimenzije

Rođen je 1982. godine u Zagrebu.
Diplomirao je na Nastavničkom odsjeku
Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu
2011. godine.

MARIJANA PENDE

No. 9, 2016.

ugljenografit P15, željezo,
lateks, grafit, neoprenska guma
191 × 236 × 81 cm

bez naziva, 2018

latexgrafit, grafitne elektrode
75 × 360 cm, 75 × 160 cm,
32 × 100 cm, 32 × 129 cm,
46 × 160 cm, 120 × 7 cm, 120 × 5cm

Rođena je 1973. godine u Dubrovniku.
Diplomirala je 2008. godine na Akademiji
likovnih umjetnosti (*Accademia di Belle
Arti*) u Veneciji. Završila je studij skulptu-
re u klasi prof. Andrea Grassija 2004.,
a 2008. studij skulpture – instalacije u
klasi prof. Roberta Pozzobona.

VEDRAN PERKOV

Džungla, 2016.

ambijentalna audiovizualna instalacija /

željezo, drvo, plastika, zvučnici, žica

promjenjive dimenzije

Rođen je 1972. godine u Splitu. Diplomirao je slikarstvo 2002. na Akademiji likovnih umjetnosti Brera (*Accademia di Belle Arti di Brera*) u Milanu, u klasi prof. Diega Esposito. Radi kao docent na Odsjeku slikarstva na Umjetničkoj akademiji u Splitu.

ZVONIMIR PLISKOVAC

***“PERLMUTTER BOOGIE-WOOGIE ili
KVADRAT SVJETLA”, 2018.***

plitki reljef, dugmad od sedefa na drvenoj ploči

90 × 90 × 4 cm

Rođen je 1952. godine u Rijeci. Diplomirao je povijest umjetnosti i arheologiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu 1977. godine.

PETAR POPIJAČ

Skulptura u neutralnoj plovnosti podmorja – Čovjek u Kozmosu, 2017.

kaljena staklena kutija, metalni stalak, rasvjeta i električna pumpa, voda, podvodni epoksi, projekcija
190 × 80 × 80 cm

Skulptura u neutralnoj plovnosti – Kozmos u čovjeku, 2017.

kaljena staklena kutija, metalni stalak, rasvjeta i električna pumpa, voda, podvodni epoksi
190 × 80 × 80 cm

Skulptura u neutralnoj plovnosti, 2017.

videorad
projekcija 180 × 100 cm

Rođen je 1988. godine u Varaždinu.
Diplomirao je kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu. Doktorand je poslijediplomskog studija kiparstva na ALU u klasi prof. Petra Barišića.

ANTE RAŠIĆ

Oris – stup znanja,
1999./2008./2017. – rad iz ciklusa
Radovi koje nisam napravio

objekt od časopisa *Oris*

387 × 26 × 21 cm

Rođen je 1953. godine u Imotskom.
Diplomirao je 1977. godine na Akademiji
likovnih umjetnosti u Zagrebu, gdje radi
kao redoviti profesor.

KARLO RIS

Doba iščekivanja, 2018.

poliester, klupa

190 × 180 × 160 cm

Rođen je 1996. godine u Zagrebu. Studij kiparstva na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu upisuje 2014., a 2016. smjer male plastike i medaljerstva pod mentorstvom prof. D. Mataušića.

NENAD ROBAN

Slobodni pad, 2017.

kombinirana tehnika

20 × 12 × 15 cm

Rođen je 1951. godine u Koprivnici.
Diplomirao je oblikovanje nakita na
Kraljevskoj akademiji lijepih umjetnosti
u Antwerpenu. Od 2007. godine predaje
oblikovanje nakita na Akademiji primije-
njenih umjetnosti u Rijeci, a od 2009. i
Uvod u dizajn te Arhitekturu i dizajn na
Katedri za nederlandistiku na Filozofskom
fakultetu u Zagrebu.

KREŠIMIR ROD

Ukorijenjeni oblik, 2018.

mramor

95 × 50 × 33 cm

Rođen je 1970. godine u Velikom Bukovcu kod Mača. Diplomirao je kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u klasi prof. Stipe Sikirice. Od 1996. radi na Kiparskom odjelu ALU u Zagrebu u zvanju višeg stručnog suradnika.

MAJA ROŽMAN

“Izmještena tla: Spomenar”, 2017.

instalacija

promjenjive dimenzije

Rođena je 1981. godine u Zagrebu. Diplomirala je 2006. godine na Grafičkom odsjeku Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu, u klasi prof. Ante Kuduza. Radi kao docentica na Grafičkom odsjeku Akademije likovnih umjetnosti.

IGOR RUF

Frizerski salon za brdo, 2016.

kombinirana tehnika
220 × 220 × 190 cm

Rođen je 1984. godine u Virovitici. Magistrirao je kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu. Od 2012. je zaposlen na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu.

MIROSLAV SABOLIĆ

Diskontinuitet, 2018.

drvo
22 × 31 × 90 cm

Poezija konstrukcije, 2018.

drvo
30 × 25 × 47 cm

Rođen je 1974. godine u Zagrebu. Završio je Akademiju likovnih umjetnosti u Zagrebu. Radi kao profesor u Školi primijenjene umjetnosti i dizajna u Zagrebu.

VESNA SALAMON

Polu Život, 2018.

instalacija: bronca, lijevano staklo × 3,
akristal, gips; lijevani silikon, light-box × 2
65 × 65 × 32 cm

Rođena je 1985. godine u Zagrebu.
Magistrirala je na Nastavničkom odsjeku,
Odjel grafike, u klasi prof. Ines Krasić na
Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu
2010. godine. Trenutno studira na Kra-
ljevskom institutu za umjetnost (*Royal
Institute of Art*) u Stockholmu, gdje je na
trećoj godini poslijediplomskoga studija.

DIJANA SESARTIĆ

Soba, 2017.

kamen, drvo, metalna mreža, pčelinji

vosak, sajle

150 × 70 cm × 3 kom

Rođena je 1966. godine u Zagrebu.
Studirala je na likovnim akademijama u
Sarajevu, Pragu i Zagrebu. Diplomirala je
kiparstvo na Akademiji likovnih umjetno-
sti u Zagrebu u klasi prof. Stanka Jančića.

STIPE SIKIRICA

Zekan, 2018.

aluminij

110 × 90 × 40 cm

Rođen je 1933. godine u Jabuci kod Sinja. Akademiju likovnih umjetnosti u Zagrebu završio je 1958. u klasi prof. Vane Radauša. Od 1978. godine redoviti je profesor na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, gdje je bio dekan u dva navrata (1979. – 1980. i 1994. – 1995.). Jedan je od osnivača Akademije likovnih umjetnosti u Širokom Brijegu.

ANA SLADETIĆ

Tiho glasno, 2018.

iveral, šipke od inoksa, zvučnik, slamke,
izolacijska spužva
200 × 80 × 80 cm

Rođena je 1985. godine u Vukovaru. Diplomirala je 2009. na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, gdje je 2016. i doktorirala. Docentica je na Umjetničkoj akademiji Sveučilišta Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku.

DAMIR SOKIĆ

Modro more Joba, 2016.

plastika

33 × 30 × 25 cm

Rođen je 1952. godine u Novoj Gradiški.
Diplomirao je slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu u klasi prof. Nikole Reisera 1977. godine. Radi kao profesor na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu.

LANA STOJIĆEVIĆ

Motel Sljeme u Biogradu, 2017.

maketa

49 × 23 × 47 cm

Rođena je 1989. godine u Šibeniku.
Diplomirala je slikarstvo 2012. godine na
Umjetničkoj akademiji u Splitu, na kojoj
od 2015. radi kao vanjska suradnica u
zvanju asistentice.

MARINA STOPONJA

Bloody XXX, 2018.

kombinirana tehnika (mramor, trava)

59 × 52 × 11 cm

Rođena je 1959. godine u Zagrebu. Diplomirala je 1999. godine na Kiparskom odsjeku Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu.

DOMAGOJ SUŠAC

Iznajmljeni prostor, 2015.

bojeno drvo (ravnalo), digitalni print
6 × 100 × 0,8 cm

Ruler, 2015. / 2016.

olovni lim, dig. print, bojeno željezo, staklo
100 × 153 × 52 cm

Opskurni instrument, 2016./2017.

boja, drvo, metal, voda, zrak
140 × 100 × 340 cm

Rođen je 1974. godine u Zagrebu. Diplomirao je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 2000. godine u klasi prof. M. Šuteja. Od 2005. godine zaposlen je na Likovnom odsjeku Umjetničke akademije u Osijeku, a trenutno je izvanredni profesor na sveučilišnom diplomskom studiju likovne kulture te diplomskom studiju ilustracije.

NATALIJA ŠKALIĆ

Skulptura bez naziva I., 2016.

crne drvene letvice

cca 230 × 280 × 350 cm

Rođena je 1980. godine u Zagrebu.
Diplomirala je na Nastavničkom odsjeku
Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu
2011. u klasi prof. Peruška Bogdanića,
Kiparski odsjek.

ELA ŠTEFANAC

KINTSUGI, 2018.

video

trajanje: 11:05 min

Rođena je 1993. godine u Požegi. Upisuje Akademiju primijenjenih umjetnosti u Rijeci, gdje 2016. godine stječe naziv sveučilišne prvostupnice likovne pedagogije. Studentica je diplomskog studija likovne pedagogije, kiparstva, na istoj Akademiji.

GORAN ŠTIMAC

CUBO, 2017.

drvo, američki cedar

80 × 80 × 80 cm (dva komada)

Rođen je 1959. godine u Rijeci. Diplomirao je likovne umjetnosti na Pedagoškom fakultetu u Rijeci 1986. i kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 1988. godine. Trenutno je predstojnik Katedre za crtanje u zvanju redovitog profesora u trajnom zvanju na Akademiji primijenjenih umjetnosti u Rijeci.

JOSIP ŠURLIN

Ozymandias, 2017.

čelik, dušična kiselina, selen, motorno ulje

175 × 65 × 65 cm, 150 × 65 cm

Rođen je u Splitu 1993. Diplomirao je slikarstvo 2017. godine na Umjetničkoj akademiji u Splitu u klasi profesora Gorkog Žuvele.

BOJANA ŠVERTASEK

Rekapitulacija, 2018.

pečena zemlja, obojeni lesomit

20 × 132 × 80 cm

Rođena je 1952. godine u Zagrebu.
Diplomirala je slikarstvo na Akademiji
likovnih umjetnosti u Zagrebu.

DRAŽEN TROGRLIĆ

Što volim zeleni vjetar, 2015

granit

86,5 × 21,5 × 13,6 cm

Jasne svjetlosti, 2015.

mramor

95 × 23 × 13 cm

Rođen je 1958. godine u Varaždinu.
Diplomirao je slikarstvo na Akademiji
likovnih umjetnosti u Zagrebu 1983. godi-
ne u klasi prof. Raoula Goldonija.

DIJANA TRTANJ

555, 2016.

neglazirana keramika

555 prizmi veličine cca 10 × 10 × 10 cm

Rođena je 1974. godine u Rijeci. Završila je preddiplomski studij primijenjene umjetnosti na Akademiji primijenjenih umjetnosti Sveučilišta u Rijeci i upisala diplomski studij na istoj Akademiji s kiparstvom kao glavnim kolegijem.

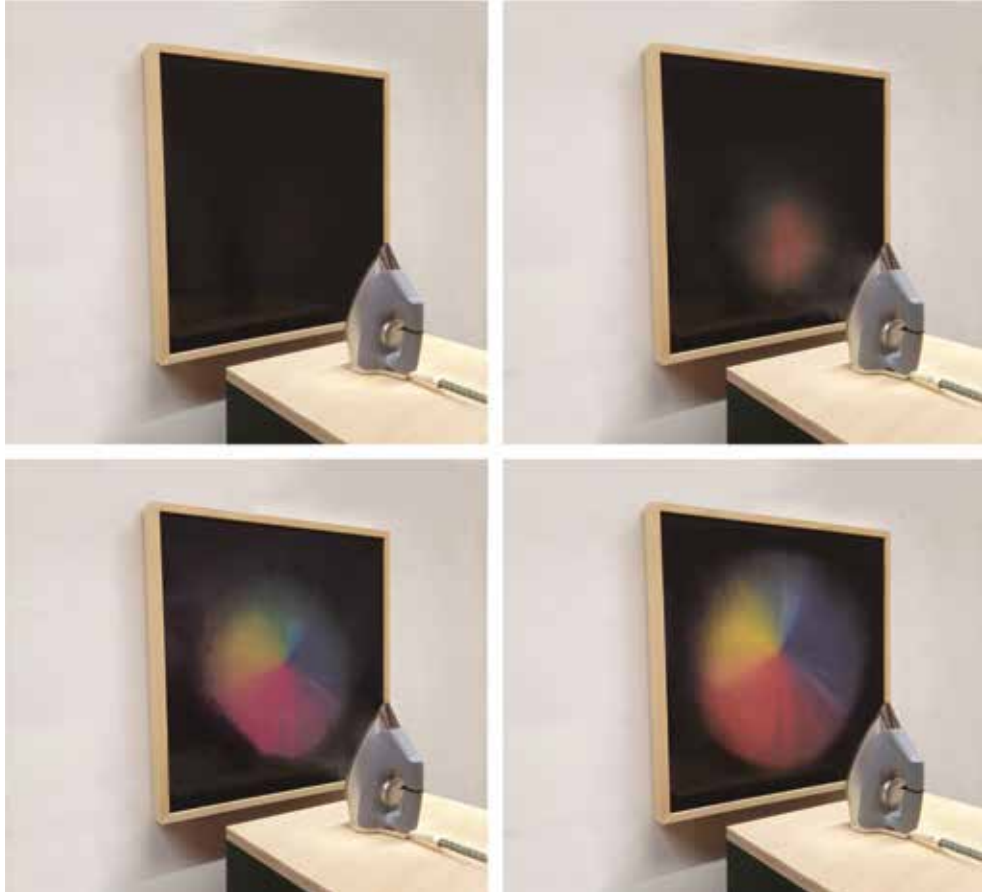
ANSELMO TUMPIĆ

Glačalo vs. crni kvadrat – Iz serije *Upute za uporabu*, 2016.

termoosjetljivo platno, Arduino

elektronički mehanizam, glačalo

Podest s glačalom: 55 × 55 × 100 cm, platno: 75 × 75 cm

Rođen je 1976. godine u Puli. Diplomirao je na Akademiji likovnih umjetnosti u Veneciji.

VINKO VIDMAR

Krilo, 2017.

metal

250 × 140 × 25 cm

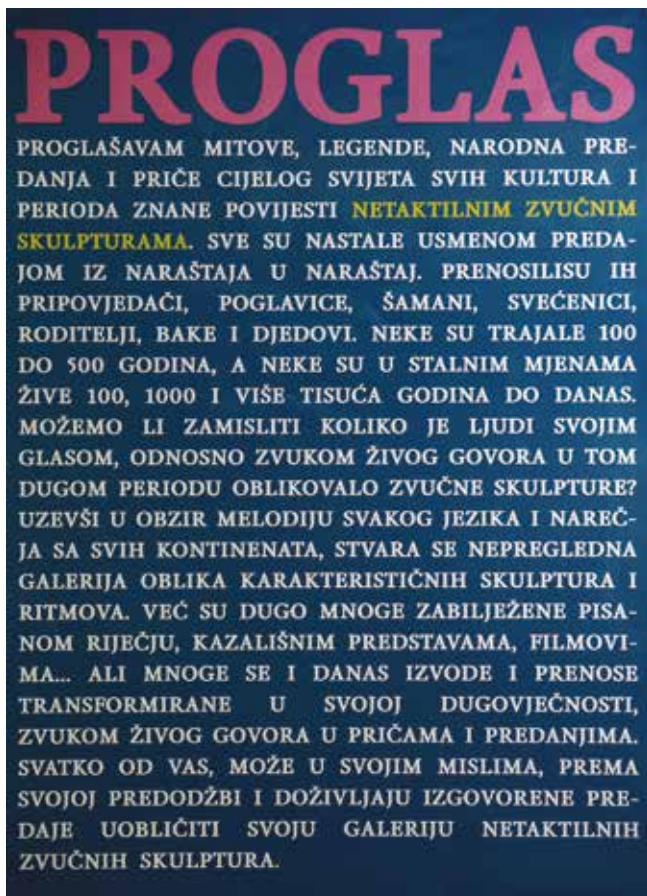
Rođen je 1988. godine u Osijeku. Trenutno je student druge godine diplomskoga studija na Umjetničkoj akademiji u Osijeku (modul kiparstva) pod mentorstvom prof. Domagoja Sušca.

ŽARKO VIOLIĆ

Proglas, 2015./2016.

netaktilne zvučne skulpture, plakat,
materijal – zvuk živog govora
promjenjive dimenzije

Rođen je 1949. godine u Kuni na otoku
Pelješcu. Diplomirao je kiparstvo na
Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu
1976. godine.

MIRJANA VODOPIJA

Tranzicija, 2017.

plinobeton, sušene biljke, model auta,
aluminijски profili, ugrađeni zvučnici
duljina 9 m

Rođena je 1963. godine u Zagrebu.
Diplomirala je 1987. na Akademiji likovnih
umjetnosti Sveučilišta u Zagrebu. Od
2007. godine predaje na Grafičkom
odsjeku Akademije likovnih umjetnosti
Sveučilišta u Zagrebu, trenutno u zvanju
redovite profesorice.

ANTON VRLIĆ

Dobro sjeme, 2017.

prostorna instalacija

35 × 115 × 450 cm

Rođen je 1957. godine u Splitu. Diplomirao je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 1982. u klasi prof. Raoula Goldonija. Od 2003. godine suradnik je na ALU u Zagrebu, a od 2007. godine zaposlen je na Akademiji primijenjenih umjetnosti u Rijeci u zvanju izvanrednog profesora.

NIKOLA VRLJIĆ

Odbjegle sfinge, 2018.

kombinirana tehnika

158 × 318 × 100 cm, 154 × 270 × 120 cm

Rođen 1980. godine u Zagrebu. Diplomirao je kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 2007. godine.

TANJA VUJASINOVIĆ

Scena, 2015.

kombinirana tehnika
skulptura 7 × 13 × 13 cm, zvuk 14'19"

Skladištenje, 2018.

stiropor
180 × 450 × 120 cm

Rođena je 1974. godine u Zagrebu. Diplomirala je kiparstvo na ALU Zagreb 1999. i magistrirala 2006. godine na *Central Saint Martins College of Art and Design* u Londonu.

TINA VUKASOVIĆ

Plant shelter, 2018.

prostorna instalacija, privremena intervencija u prostoru

300 × 300 cm

Rođena je 1989. godine u Splitu. Završila je diplomski studij slikarstva 2013. na Umjetničkoj akademiji u Splitu. Radi kao asistentica na Fakultetu građevinarstva, arhitekture i geodezije u Splitu.

LEO VUKELIĆ

To build weapon you need support, 2017./18.

3D print, ABS na ZORTRAY 200

20 × 15 × 15 cm (7 kom)

Rođen je 1972. godine. Završio je slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 2000. godine, a 2004. kiparstvo na Umjetničkoj akademiji (*Kunstakademie*) u Duesseldorfu.

MATEJ VUKOVIĆ

Kišni oblak, 2018.

bojeni poliester i metalne šipke

320 × 80 × 125 cm

Rođen je 1995. godine u Zagrebu.
Student je treće godine kiparstva na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu.

NIVES ŽARKOVIĆ

Sram te i stid bilo, 2018.

kombinirana tehnika

100 × 370 cm

Rođena je 1994. godine u Zagrebu.
Studentica je druge godine diplomskog
studija Akademije primijenjenih umjetno-
sti Sveučilišta u Rijeci.

DARIJA ŽMAK KUNIĆ

ISPUŠTANJE URLIKA, 2016./2017.

kombinirana tehnika / prostorna kompozicija
promjenjive dimenzije

Rođena je 1978. godine u Rijeci. Diplomirala je na Nastavničkom odsjeku Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu (BFA, 2003.), u kiparskoj klasi prof. Mire Vuće. Godine 2008. magistrirala je na Akademiji likovnih umjetnosti i oblikovanja Sveučilišta u Ljubljani, u kiparskoj klasi prof. Jože Baršija. Radi kao docentica na Akademiji primijenjenih umjetnosti Sveučilišta u Rijeci.

**Neven Bilić:
dobitnik Velike nagrade
12. trijenala
hrvatskoga
kiparstva**

Neven Bilić: Instant inventar

Gledajući dosadašnje Bilićeve radove, dalo bi se zaključiti da se produkcijski postupak za *Instant inventar* – rad koji predstavlja samostalno u okviru *Trijenala kiparstva* kao zadnji laureat te manifestacije, iako još uvijek u sferi *do it yourself* principa – primakao industrijskom načinu štancanja oblika. Negativna forma kalupa u ovom slučaju zamijenjena je pozitivom, tj. alatom pomoću kojeg se umnaža. Koristeći se napravom za toplo formiranje, tanak sloj plastične materije (HIPS) formira se preko pozitivne forme ili već spomenutog alata. Umjesto lijevanja nekog tekućeg materijala koji će kemijskom reakcijom naknadno otvrdnuti u negativu, sada se kruti materijal zagrijavanjem omekšava, a tvrda, istanjena, plastična masa postaje polurastopljena „plahta“ koja se preklopi preko alata i potom, vakuumom, fiksira u karakterističan oblik. Mnogi predmeti napravljeni su tim postupkom: razna plastična ambalaža te dijelovi letjelica, plovila ili automobila. Proces umnažanja predmeta ima dugu povijest i prati razvoj civilizacije, tj. prvi postupci repliciranja predmeta u drevnih metalurga označili su civilizacijske skokove, pa možemo govoriti o cijelim novim periodima ljudskog postojanja poput brončanog ili željeznog doba, čija kultura, između ostalog, nastaje na temelju iznalaženja postupaka i alata za repliciranje, poput negativa koji zauzda prostor u točno određenu kompleksnu formu te ima gotovo alkemijski karakter. U idealnom slučaju on je savršeni informacijski trezor, magično skladište dvojnika.

Od pojave konstruktivizma postoji tendencija da se umjetničko djelo zamisli, konstruira i proizvede kao industrijski predmet. Početni gradbeni element u *Instant inventaru*, logikom multipla, tj. masovnom proizvodnjom jednakovrijednih komada, pretvara se u završni prezentacijski model. To je projekcija strukture koja nastaje povezivanjem dvije simetrične ljuske u volumen koji se rotira po principu Fibonaccijeva niza te spajanjem čini krivulju u zlatnom odnosu. Modernistički postulat kako slikar ne slika odraz realnosti nego sliku samu, čime medij svojom neprozirnošću ukazuje direktno na vlastite formalne karakteristike, u Nevenovu slučaju postaje vizualizacija konceptualne primjene progresije. Zamisao progresije, tj. brojčanih nizova, bila je karakteristična za tradicionalne harmonijske i proporcijske sisteme, dok je „konstruktivni rad s apstraktnim aspektima

predmeta, prihvaćanje industrijske tehnologije, forma nastala umnažanjem početnog gradbenog elementa, skulptura kao struktura, serija kao poredak uzastopnih elemenata koji odgovara brojčanom nizu“¹ odlika minimalne umjetnosti šezdesetih godina. Cjelina u *Instant inventaru* konceptualna je, ali i optička, jer se konceptualno serija idealno propagira kao beskonačna struktura neograničenog skupa brojeva, ali je Neven postulira i kao minimalističku seriju ostvarenu konceptualizacijom dekorativnih elemenata u zadanom, tj. ograničenom formatu, što ovom radu daje dvojak karakter. Naime, oplošje modela svojom hladnom industrijskom estetikom predstavlja kontrapunkt ornamentalnom elementu spojke koja podsjeća na ranomodernistički *art nouveau* dekorativni detalj i koji fizičku strukturu materijala povezuje u cjelinu ukazujući na činjenicu da jedna bez druge ne funkcioniraju. Sam naziv rada sugerira njegov način proizvodjenja te, ako uzmemo u obzir gore opisani proizvodni postupak, proizlazi da se nazivom apostrofira hitrost produkcijske sheme. Također, naslov upućuje na pronalaženje i pobrojavanje, tj. podroban opis trenutnog stanja elemenata u nizu, jer inventar je ono što se uključuje u popis nađenog prilikom provođenja inventure.

Mjesto dodira svakog pojedinog multipla sa svojim dvojnikom svodi se na stupnjeve rotacije u nizu 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21 itd., a njegova dosljedna primjena u realnom prostoru pomalo mutira, jer se pomaci u stupnjevanju kroz pogrešku ruke, slijedeći matematički ideal, teško mogu dosljedno poštovati u stvarnosti. Finoća izvedene progresije sve se više narušava povećanjem vlastite fizičke pojavnosti, pa autor mora odlučiti do koje mjere može dopustiti širenje. Ipak, pustivši mašti na volju, možemo zamisliti kako se *Instant inventar* širi unedogled, baš kao i prijašnji Bilićevi radovi koji katkad podsjećaju na vizualizacijske modele DNK lanca. Projekciju progresije, impresivnih dimenzija (cca 3,5 m visoka i 7 m duga), promatrač suočava s objektom koji okupira prostor, pa se u ovom konkretnom slučaju, još i više nego u prijašnjim radovima, „smisao koncepta ostvaruje (se) teatralizacijom percepcije umjetničkog djela gdje je promatrač prisiljen aktivno percipirati objekt ili instalaciju krećući se oko njega ili u njoj.“²

Uskladištiti informaciju forme i volumena, umnožiti je i razviti njenu projekciju jest problem kojim se Neven bavi, dok *Instant inventar* predstavlja novu točku u primicanju industrijskom načinu proizvodnje umjetničkog rada, što u ovom konkretnom slučaju rezultira dosljednijom provedbom početnih konceptualnih postavki.

1 Šuvaković M., *Pojmovnik suvremene umjetnosti*, Horetzky, Zagreb, 2005.

2 Šuvaković M., *Pojmovnik suvremene umjetnosti*, Horetzky, Zagreb, 2005.

Nakladnik

Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, Zagreb

Adresa uredništva

Gliptoteka HAZU
Medvedgradska 2, Zagreb

Za nakladnika

Glavni tajnik
AKADEMIK PAVAO RUDAN

Glavni urednik

AKADEMIK ĐURO SEDER
voditelj Gliptoteke

Urednica

VESNA MAŽURAN SUBOTIĆ

Predgovor za izložbu 13. trijenala hrvatskoga kiparstva

DR. SC. IVANA MANCE

Predgovor izložbe dobitnika Velike nagrade**12. trijenala hrvatskoga kiparstva**

PREDRAG PAVIĆ

Likovni postav

OLEG HRŽIĆ

Kataloški i biografski podaci izlagača

FILIP TURKOVIĆ-KRNJAK

Fotografije

DARKO BAVOLJAK: 21, 22, 32, 34, 35, 37, 39, 42, 43, 45, 47,
49, 53, 54, 58, 59, 63, 64, 69, 70, 73, 74, 76, 77, 78, 80, 87,
89, 91, 94, 96, 99, 101, 102, 112, 117, 119, 120, 121, 128-135
ZORAN ALAJBEG: 25, 61
BRANKO HRKAČ: 30
BORIS CVJETANOVIĆ: 41
ALEN KRSTULOVIĆ: 46
GORAN VRANIĆ: 113

DAMIR ŽIŽIĆ: 83

DAMIR FABIJANIĆ: 93

MARIO MAJCAN: 57

KRISTINA ČEHULIĆ: 125

IGOR KRALJ: 50

FOTOGRAFIJE KOJE NISU NAVEDENE SU IZ ARHIVA AUTORA

Grafičko oblikovanje i obrada fotografija

RAŠIĆ + VRABEC

Lektor

MAJA SILOV TOVERNIĆ

Tisak

Tiskara Zelina d.d.

Naklada

500 KOMADA

Administrativna tajnica

MILENA RUMIHA KANIŽAJ

Tehnička realizacija izložbe

DRAŽEN SOKOLIĆ

JOSIP HALIĆ

MARIJA SABOL

LUKA GRGIĆ

Sponzori

Croatia osiguranje d.d.

Ljevaonica umjetnina ALU d.o.o.

ISBN - 978 - 953- 347- 223- 2

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem ???????

